

een og den selsomme Tanke, som baade af Indlandet og Udlandet vil blive optaget og forklaret paa samme Maade. Jeg mener derfor, at naar Tilstanden er svævende, og det derfor i en vis Henseende er retfærdiggjort, at Adressen er gyngende, saa ligger deri ogsaa det bedste Bevis for, at det ikke er en Adresses Tid. Jeg troer, at hvad der under saadanne Omstændigheder kan siges i en Adresse, kan langt bedre siges i en motiveret Dagsorden, om det ikke allerede fremgaaer som Hovedresultatet af den Discussion, der her er ført, og jeg skulde i denne Henseende, uden iøvrigt at gaae dybere ind paa Enkelthederne, være enig med den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning) i, at det er ønskeligt, at vi komme ud af denne forlegne Stilling; thi jeg troer virkelig, at Ministeriet og Rigsdagen i dette Døielik begge ere i en forlegen Stilling, hvilket man altid er, naar man paa eengang vil og ikke vil, paa eengang kan og ikke kan (Hør!), paa eengang tør og ikke tør. Men naaget jeg saaledes er enig med ham i, at vi skulde søge at komme ud af denne forlegne Stilling, kan jeg dog ikke være enig med ham i, at det skulde være ligegyldigt, om vi vælge en Adresseseform eller ei; thi naar jeg tænker paa de Forhandlinger, som endnu staae tilbage (Hør!), inden denne Adresse naaer igjennem vor Forretningsordens tunge Gang og lange Vej, seer jeg et saadant Bjerf af Forlegenheder for mig, at jeg virkelig, naaget jeg ikke er den meest Frygtssomme for Forlegenheder, gysrer tilbage. Vi skulle ikke blot, efter at have nedsat et Udvalg, discutere her om de enkelte Udtryk; men jeg har af det ærede Medlem fra Maribo (Mourad), som har taget Forslaget om at indgive en Adresse i Forsvar, hørt, at Udvalget nærmere skulde undersøge de Sager, hvortil de enkelte Udtryk sigte, men at det ikke kunde gjøre dette uden efter Conference med Ministrene. Thinget skulde altsaa vælge saa mange Medlemmer, som det troede sigket til at sættes i denne nøie og inderligere Forbindelse med Ministeriet, og for et saadant Udvalg skulde de enkelte Ministre paa en fyldestgjørende Maade gjøre Rede for deres Handlemaade; og naar nu disse Mænd, hvis Antal dog ikke kunde blive overvætt

stort, og ved hvis Valg dog vist ikke alle Dønsker og Forhaabninger om at komme ind i en saadan Comitee, kunde blive tilfredsstillende — og vi vide Alle, hvilken Indflydelse den Art af skuffede Forhaabninger kan have paa Anstuelserne i Thinget — havde discuteret i Udvalget, saa seer jeg virkelig ikke, hvorledes det skal kunne undgaaes, at de samme Underhandlinger, som paa denne Maade ere bleve førte med Ministrene, ifald disse skulde finde sig foranledigede til at indlade sig i saadanne Forhandlinger med Udvalget, igjen blive fremtrukne her i Thinget, og paany give Anledning til Forhandlinger, der vist vilde afføde endnu større Forlegenhed end dem, fra hvilke man skal komme bort. Jeg skal, efter at have anført, at jeg ikke kan hylde en Adresseseform, ikke gaae ind paa den oplæste Adresses Enkeltheder; men for at man ikke skal have nogen Tvivl om min egentlige Anstuelse af den, vil jeg meget gjerne indrømme, at jeg finder den affattet med et vist Talent og en vis Varme, som det ikke har overrasket mig at finde hos den ærede Forslagsstiller, men at der ogsaa er Meget i den, som jeg, efter den Fortolkning, jeg maa lægge i den, og efter min Opfattelse af Folkets Stemning ikke troer kan tilfredsstillende den Fordring, som jeg vilde stille til en saadan Adresses Affattelse, medens ogsaa det Gløst, det Gyngende, for at bruge det Udtryk, som allerede er brugt af en anden Taler, netop gjør det mindre passende, mindre overensstemmende med Situationens virkelige Behov, at den Udtalelse, som skulde finde Sted til Hans Majestæt Kongen, netop skulde skee paa denne Maade. Der er endnu en anden Ting, som jeg skal tilføie. Det vilde være første Gang, siden vi traadte sammen, at Thinget henvendte sig til Hans Majestæt Kongen med en saadan directe Udtalelse, som her er foreslaaet; eller i det Høieste anden Gang; thi man kan maaskee sige, at vi have gjort det, idetmindste indirecte, een Gang før; men jo sjældnere Rigsdagen saaledes henvender sig directe til Kongen, jo mere Rigsdagen troer at maatte skjæle imellem Tingenes sædvanlige Gang og et saadant ganske overordentligt Tilfælde, hvor den paa en mere bestemt Maade gaaer til Thronen selv, forbigaaende Ministe-